

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGA
mint felülvizsgálati bíróság

Gfv.IX.30.328/2008/6.szám

A Magyar Köztársaság Nevében !

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság dr. Bányai Péter ügyvéd által képviselt felperesnek, dr. Czugler Péter Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen vállalkozói díj megfizetése iránt a Fővárosi Bíróság előtt 5.G.40.252/2005. szám alatt indult és másodfokon a Fővárosi Ítéltábla 14.Gf.40.527/2007/5. számú ítéletével befejezett perében az említett jogerős ítélet ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Fővárosi Ítéltábla 14.Gf.40.527/2007/5. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1,000.000 (Egymillió) forint felülvizsgálati perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az S. Rt. mint szállító, valamint a C. Rt. mint faktor által 2001. január 16-án megkötött határozatlan időre szóló faktorálási keretszerződés (a továbbiakban: keretszerződés) szerint az S. Rt. átruházta a C. Rt-re a szerződés mellékletben meghatározott belföldi vevőivel szemben a keretszerződés aláírása után keletkező összes számlakövetelését vételárelőleg, illetve - esedékességkor - vételár megfizetése mellett. Az alperes mint megrendelő és az S. Rt. mint vállalkozó által 2002. május 7-én megkötött vállalkozási

szerződés szerint az S. Rt. az alperes megrendelése alapján összesen 301,250.000 Ft összegű bruttó vállalkozási díj ellenében műemlék helyreállítási és restaurálási munkák elvégzését vállalta. Az S. Rt. és a C. Rt. által megkötött keretszerződés 6. sorszámú, 2002. június 20-ai módosítása a keretszerződés elválaszthatatlan részét képező mellékletében faktorált vevőként - a faktorálási feltételek rögzítése mellett - az alperest is feltüntette. A keretszerződés módosításának napján - 2002. június 20-án - az S. Rt. mint szállító, az alperes mint vevő, valamint a C. Rt. képviselői aláírták a "nyilatkozat faktorálásról" elnevezésű okiratot. A nyilatkozat rögzítette, hogy az S. Rt. a C. Rt-re ruházta át az alperessel szembeni összes (jelenlegi és jövőben keletkező) követelését és az alperes tudomásul vette, hogy fizetési kötelezettségeit - az S. Rt és a C. Rt. együttes eltérő rendelkezéséig - a C. Rt. bankszámlájára kell teljesítenie. A nyilatkozat azt is tartalmazta, hogy az S. Rt. az engedményezést nem jogosult visszavonni.

Az S. Rt. a perbeli vállalkozási szerződés alapján kiállított első, 143. sorszámú részszámláján feltüntette, hogy a C. Rt. részére kell teljesíteni, de az alperes - az S. Rt-vel 2002. július 1-jén megkötött megállapodás alapján - az első részszámla összegét az S. Rt-nek fizette ki. Az S. Rt. azonban utóbb, az alperes tévedésére hivatkozva az első részszámlán megjelölt vállalkozási díjat a C. Rt-nek megfizette. Az S. Rt. 53,762.500 Ft vállalkozói díjról 2002. augusztus 21-én 175. sorszámú, 2002. október 9-én pedig 64,283.250 Ft vállalkozói díjról 212. sorszámú részszámlákat állított ki (második és harmadik részszámlák), majd az alperest arról értesítette, hogy e számlákból eredő követelését az L. Rt-re engedményezte. Az alperes az engedményezést tudomásul vette, és a 175. és 212. részszámlák alapján az L. Rt. részére teljesített. Az S. Rt. a keretszerződés alapján ugyanezen részszámlákat a C. Rt-hez is benyújtotta és a C. Rt. az S. Rt. részére összesen 58,879.125 Ft-ot e számlák alapján megfizetett.

Miután az S. Rt. elismerte, hogy a vállalkozási szerződésben megjelölt munkák további finanszírozására nem képes, az alperessel 2002. november 21-én megállapodott a vállalkozási szerződés megszüntetéséről azzal, hogy a vállalkozási szerződésben megjelölt munkák elvégzésével kapcsolatos alvállalkozói szerződések tekintetében az alperes megrendelőként az S. Rt. helyébe lép.

Az S. Rt. a C. Rt. és készfizető kezesként N. G. - az S. Rt. törvényes képviselője - által 2003. december 10-én létrejött megállapodás alapján N. G. a 175. és 212. sorszámú részszámlákra tekintettel 51,334.380 Ft-ot fizetett ki a C. Rt-nek, mely összeget a 175. sorszámú számlakövetelésre elszámoltak.

A C. Rt. 2004. november 19-én megkötött engedményezési szerződéssel a 175. és 212. sorszámú számlákból eredő, összesen 66,711.370 Ft összegű tőkekövetelését és annak járulékait a felperesre engedményezte és erről az alperest értesítette.

A felperes keresetében 66,711.370 Ft és ennek kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes - mely 26,647.925 Ft és járulékai erejéig beszámítási kifogást is előterjesztett arra hivatkozással, hogy az S. Rt-vel kötött megállapodás alapján ilyen összegű vállalkozói díjat fizetett ki az S. Rt. helyett az alvállalkozóknak - a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság az alperest 66,711.370 Ft és kamatai megfizetésére kötelezte.

Tényként állapította meg, hogy az S. Rt. a keretszerződés módosításával a C. Rt-re ruházta át az alperessel szembeni számlaköveteléseit, és erről az alperes tudomást szerzett. Figyelemmel arra, hogy az átruházó nyilatkozat visszavonására az S. Rt. egyoldalúan nem volt jogosult, az alperes nem hivatkozhat arra, hogy a C. Rt-re is kiterjedő hatállyal utóbb megállapodott - egyébként a C. Rt. tudta nélkül - az S. Rt-vel a 2002. június 20-án kelt háromoldalú faktorálási nyilatkozat figyelmen kívül hagyásáról. 2002. június 20-a után az alperes már csak a C. Rt. részére teljesíthetett volna, ezért a felperes mint a C. Rt. jogutódja jogosult volt az alperessel szemben érvényesíteni a 175. és 212. sorszámú részszámlák alapján fennálló követelését.

Az alperes és az S. Rt. 2002. november 21-ei megállapodásából kitűnően az alperes csak a jövőre nézve vállalta át az S. Rt-t terhelő alvállalkozói díjak megfizetését, a megelőző időszakban történt teljesítések alapján az S. Rt-t terhelte az alvállalkozói díjak kifizetése. Az alperes a Ptk. 329.§ (3) bekezdésében írtakra tekintettel a beszámításra azért nem jogosult, mert a faktorálásról már 2002. június 20-án tudomást szerzett, az S. Rt-vel szembeni megtérítési igénye pedig csak 2002. december 10-e után nyílt meg figyelemmel arra, hogy a vállalkozói díjakat csak ezt követően fizette meg az S. Rt. alvállalkozóinak.

Az alperes fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság 5. sorszámú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A másodfokú bíróság szerint az alperes alaptalanul hivatkozott a felperes perbeli legitimációjának hiányára. A vállalkozói díjkövetelés faktorálásához a vállalkozási szerződés szerint az alperes hozzájárulására nem volt szükség, és nem volt szükség az alperes hozzájárulására ahhoz sem, hogy a C. Rt. a perbeli követeléseket a felperesre engedményezze.

A jogerős ítélet hangsúlyozta, hogy a keretszerződés 2002. június 20-ai módosítása az alperessel szemben az arról való értesüléssel vált hatályossá. Önmagában az alperes által is aláírt faktorálási nyilatkozat bizonyítja, hogy az alperes értesítése 2002. június 20-án megtörtént, az értesítés tartalma pedig megfelelt az ugyanezen a napon módosított faktorálási keretszerződésnek.

A másodfokú bíróság szerint a fellebbezésben hivatkozott limit túllépésének csak a C. Rt. és az S. Rt. közötti jogviszonyban lenne jelentősége. Az alperes nem mentesülhet fizetési kötelezettsége alól arra alapítottnak, hogy állítása szerint a faktorálási nyilatkozatot az S. Rt.-vel együtt utóbb összetépték és megállapodtak az S. Rt.-vel abban, hogy a faktorálásra mégsem kerülhet sor, ugyanis az S. Rt. - az alperes által is tudottan - nem volt jogosult visszavonni a követelések átruházásáról szóló nyilatkozatát. Nem szűnt meg az alperes fizetési kötelezettsége amiatt sem, mert teljesített az L. Rt. felé, egyébként amennyiben az alperes a vállalkozói szerződés 4.1. pontjában írtaknak megfelelően ragaszkodott volna ahhoz, hogy a perbeli számlákat négy példányban bocsássa rendelkezésére az S. Rt., a kettős faktorállás elkerülhető lett volna.

A másodfokú bíróság szerint megalapozottnak utasította el az elsőfokú bíróság az alperes beszámítási kifogását, azt pedig alaptalanul állítja az alperes, hogy N. G. tartozás-átvállalásának kötelelem megszüntető hatása volt, mert N. G. teljesítése csak az alperes fizetési kötelezettségének mértékére hatott ki.

Az alperes felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős ítéletnek az első fokú ítéletre kiterjedő hatállyal való hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan pedig azt kérte, hogy a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése mellett hozzon a keresetet elutasító új határozatot. Álláspontja szerint a jogerős ítélet hiányos és iratellenes tényálláson, a rendelkezésre álló bizonyítékok téves értékelésén és a jogszabályok téves értelmezésén, illetve alkalmazásán alapul. Felülvizsgálati kérelmét részletesen az alábbiakkal indokolta:

Az S. Rt. a záradékkal ellátott számlának az alperes által igazoltan átvett példányát lett volna köteles a keretszerződés szerint a faktorhoz benyújtani, és mivel nem így járt el, a C. Rt.-hez általa benyújtott okiratok csak ajánlatoknak minősültek, melyek elfogadása viszont nem történt meg. A keretszerződés II/2. pontja és V. fejezetének 2. pontja ugyanis előírja, hogy a konkrét számlakövetelés megvásárlásáról a faktornak egyedi határozattal döntenie kell, és az ajánlat elfogadásáról tájékoztatni kell az S. Rt.-t. A C. Rt. viszont nem döntött a faktorálásról, tehát a perbeli vállalkozási díjak faktorálására a keretszerződés alapján ténylegesen nem került sor. Ebből pedig az következik, hogy a faktorálási nyilatkozat tartalma a valóságnak nem felelt meg. Az alperes adekvált értesítést az egyes konkrét számlakövetelések engedményezéséről nem kapott, olyan számlapéldányt nem bocsátottak rendelkezésére, melyben az engedményezésre vonatkozó matrica felragasztásra került volna, és egyébként is joggal hihette, hogy a C. Rt. részére való engedményezési szerződés megszűnt, mert az S. Rt. vállalta az alperes felé annak felbontását. Mindezek miatt az

engedményezés jogkövetkezményei nem álltak be, az alperes marasztalásának nem lehetett volna helye.

A felperes perbeli legitimációja hiányzik, ugyanis a perbeli vállalkozói díjkövetelések felperes részére való engedményezéséhez a vállalkozási szerződés 4.6. pontjának megfelelően az alperes előzetes hozzájárulására volt szükség, melyre nem került sor. (A vállalkozási szerződés 4.6. pontja nem ellentmondásos, csupán a faktorálás és az engedményezés közötti különbségek megfelelő figyelembe vételén alapul. A jogerős ítéletben egyébként a faktorálási szerződés jogi minősítése téves, és téves az a megállapítás is, hogy a faktoring szerződés nincs alakisághoz kötve.)

A jogerős ítéletben írtakkal szemben nem mondja ki jogszabály, hogy az engedményezőt terheli a kötelezett felé az értesítési kötelezettség. A jogerős ítéletnek az értesítés tartalmára vonatkozó előadása érthetetlen, illetve ellentmondásos. Az a megállapítás pedig, hogy az L. Rt. felé való teljesítés nem szüntette meg az alperes fizetési kötelezettségét azért iratellenes, mert az alperes a perbeli egyes számlákkal kapcsolatban konkrét faktoring szerződés megkötéséről semmilyen értesítést nem kapott.

A jogerős ítélet súlyosan iratellenes megállapításával szemben a keretszerződés 2002. június 20-ai módosítása semmilyen konkrét számlakövetelésre vonatkozó adatot nem tartalmaz, abból az sem derül ki, hogy mely szerződés a faktorálás tárgya és azt kivel kötötte meg az alperes, nem derül ki a díjkövetelés összege sem.

A jogerős ítéletben írtakkal szemben jelentősége van annak, hogy a keretszerződés meghatározta minden egyes egyedi ügylet maximális értékhatárát, mert emiatt nem történhetett meg egyszeri ügylettel a 300 millió forintot meghaladó vállalkozói díjkövetelés átruházása.

Annak viszont nem volt jelentősége, hogy az alperes nem ragaszkodott négy számla részére való átadásához, mert a négy számla átadása sem akadályozta volna meg S. Rt-t csalási trükkjének alkalmazásában, melynek lényege az volt, hogy míg az alperesnek faktorálásra vonatkozó matrica nélküli számlákat, a C. Rt-nek matricával ellátott számlákat küldött.

A beszámítási kifogás elbírálásakor a másodfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a tartozás-átvállalással érintett követelések jogalapja nem 2002. november 21-én - amikor az alperes az S. Rt-vel az alvállalkozók felé fennálló tartozások átvállalásáról megállapodott -, hanem akkor keletkezett, amikor az S. Rt. az alvállalkozókkal szerződéseket kötött.

Tévesen értékelte a másodfokú bíróság azt a megállapodást is, amelyet 2003. decemberében az S. Rt. a C. Rt., továbbá N. G. kötöttek egymással. E megállapodásból egyértelmű, hogy a C. Rt. e szerződés megkötése útján és nem az alperessel szembeni fellépéssel kívánta "kárát" rendezni, a követelés adósának nem az alperest, hanem az S. Rt-t tekintette és a készfizető kezesnek nevezett N. G. valójában az S. Rt. tartozását vállalta át a C. Rt. hozzájárulása

mellett. Mivel ez a megállapodás a C. Rt. követelésének teljes körű megtérítését jelentette, és attól a C. Rt. soha nem állt el, a megállapodás 16. pontjára is figyelemmel a keresetet el kellett volna a bíróságnak utasítania.

Azzal, hogy a másodfokú bíróság kellő indokolás nélkül minősítette alaptalannak az alperes fellebbezési előadásait, megsértette az alperes jogorvoslathoz való alkotmányos jogát is.

A felperes a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte.

A jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból nem minősül jogszabálysértőnek.

A perben eldöntendő jogkérdések a következők voltak; létrejött-e az engedményezési szerződés a felperes jogelődje és az S. Rt. között; az erről szóló értesítést az alperes megkapta-e; joghatályosan teljesíthetett-e L. Rt.-nek; a beszámítási kifogásnak törvényi feltételei fennálltak-e; a felperesnek van-e perbeli legitimációja.

- A módosított faktorálási szerződés a felperes jogelődje a C. Rt. és az S. Rt. között már az átruházott követelések létrejöttét megelőzően tartós jogviszonyt eredményezett, amelynek megszüntetésére a szerződés VIII. pontja szerint felmondással kerülhetett sor. Az S. Rt. meghatározott belföldi vevőkkel többek között az alperessel szemben keletkező számlaköveteléseit átruházta, ez azt eredményezte, hogy e követelések a keletkezésük pillanatában átszálltak a faktorra anélkül, hogy újabb és újabb átruházásra szükség lett volna. Nem minősült tehát szerződési ajánlatnak az átruházó részéről a vevőnek közvetlenül megküldött, záradékolt számlamásolat átadása a faktor részére. A faktornak sem kellett minden egyes átadott számlamásolat esetén újabb elfogadó nyilatkozatot tennie, mivel már a factoring szerződésben kötelezettséget vállalt valamennyi keletkező követelés megvételére. Az V. pont nem az egyedi szerződések létrejöttét, nem a jognyilatkozatok megtételét, hanem a létrejött szerződés lebonyolítását szabályozta, a "szerződéses dokumentáció" megküldése esetére a faktor már teljesítést, előlegfizetést vállalt. A felperes keresetleveléhez csatolta az S. Rt. által kiállított 175. és 212. sorszámú számlákat, melyen szerepelt az S. Rt. aláírása mellett az alperesnek a számla átvételét igazoló aláírása is, szerepelt az a nyilatkozat, hogy a számlából származó követelések átruházása a C. Rt. részére megtörtént, és a továbbiakban az új jogosult megjelölt számlaszámára kell teljesíteni, és a számlák melléklete volt az S. Rt. teljesítését igazoló okirat is. Ugyanakkor a perben nem volt vitatott, hogy az S. Rt. eljárása nem felelt meg a keretszerződés V/1. pontjában írtaknak, mely kimondta, hogy az S. Rt. a kiállított és a vevőnek közvetlenül megküldött, záradék-szöveggel ellátott számlák másolatát köteles a faktornak a vételárelőleg kérésekor átadni. A C. Rt. részére átadott példányok

ugyanis nem voltak azonosak az alperes részére átadott példányokkal, mert utóbbiakon a faktorálásra vonatkozó záradékszöveg nem szerepelt. Ennek azonban a jogviszony létrejötte tekintetében nem volt jelentősége, kizárólag a faktor fizetési kötelezettségét érintette, ugyanis amennyiben arról a C. Rt. tudott volna, megtagadhatta volna az előleg folyósítását, ahogyan azt a faktorálási keretszerződés 2002. június 20-ai módosítása is tartalmazta. Tévesen állítja tehát a felülvizsgálati kérelem, hogy a C. Rt.-hez benyújtott okiratok ajánlatnak minősülnek, továbbá, hogy a felperesnek az egyes számlakövetelések megvásárlásáról döntést kellett volna hoznia, és az erről szóló tájékoztatás minősült volna az ajánlat elfogadásának. Tévesen hivatkozott a felülvizsgálati kérelem arra is, hogy a 2002. június 20-ai okiratban rögzített limitösszeg miatt nem kerülhetett volna sor egyszeri jogügylettel az S. Rt. alperessel szembeni összes vállalkozói díjkövetelésének átruházására, mert a keretszerződésben írt limit nem az átruházott követelés értékére vonatkozott, hanem a faktor által adható előleg mértékének korlátozására.

- A 2002. június 2-án kelt ún. faktorálási nyilatkozat azt tartalmazta, hogy a szállító az alperessel szembeni összes (jelenlegi és jövőben keletkező) követelését átruházta a faktorra. A fentiekből következően tehát a 2002. június 20-ai faktorálási nyilatkozat - a felülvizsgálati kérelemben írtakkal szemben - a valóságnak megfelelően tartalmazta, hogy a perbeli követelések átruházása is megtörtént a C. Rt. részére, és mivel a nyilatkozat aláírásával az alperes az átruházásról bizonyítottan értesült, az engedményezés jogkövetkezményeként a C. Rt. jogosultként az S. Rt. helyébe lépett, az alperes pedig, amely az engedményezésről mind az S. Rt.-től, mind a C. Rt.-től tudomást szerzett, már csak az új jogosult részére teljesíthetett /Ptk. 328.§ (4) bekezdés, 329.§ (1) bekezdés/. A faktorálási nyilatkozat azt is tartalmazta, hogy az S. Rt. nem jogosult visszavonni engedményezési nyilatkozatát, és hogy az alperesnek esedékes kötelezettségeit mindaddig a C. Rt. bankszámlájára kell teljesítenie, amíg az S. Rt. és a C. Rt. együttesen ettől eltérően nem rendelkezik. Az alperes sem a perben, sem a felülvizsgálati kérelemben nem fogalmazott meg olyan állítást, hogy az S. Rt. és a C. Rt. együttesen a faktorálási nyilatkozatban írtaktól eltérően rendelkezett volna, ezért egyértelmű, hogy az alperesnek esedékes kötelezettségeit akkor is a C. Rt. részére kellett volna teljesítenie, ha az S. Rt. képviselője a faktorálási jogviszony megszűnéséről tájékoztatja. Megjegyzendő, hogy az S. Rt. törvényes képviselője - N. G. - a büntetőeljárás során tett vallomásaiban azt állította, hogy nem állapodott meg az alperessel a faktorálási nyilatkozat figyelmen kívül hagyásáról, nem ígérte, hogy mellőzi a számlák faktorálását a C. Rt.-nél. Valójában a perbeli követeléseknek kétszeres engedményezése történt. A másodszori engedmény a korábbi faktorálási nyilatkozatra tekintettel

legalábbis aggályt kellett volna hogy keltsen az adós alperesben arra nézve, hogy melyik engedmény érvényes. Ha ilyen körülmények között a későbbi engedményesnek teljesít, nem szabadulhat a korábbi engedménnyessel szembeni fizetési kötelezettsége alól.

- Alaptalanul hivatkozott az alperes a felperes perbeli legitimációjának hiányára is. Míg a perbeli vállalkozási szerződés 4.6. pontjának második mondata valóban úgy rendelkezett, hogy az S. Rt. jogosult a számlákat faktorálni, a 4.6. pont első mondata szerint az S. Rt. az alperessel szemben keletkező követeléseit harmadik személyre csak az alperes írásbeli hozzájárulásával engedményezheti. Ez az utóbbi rendelkezés azonban a felperes perbeli legitimációja szempontjából nem bír jelentőséggel, ugyanis a felperes közvetlen jogelődje nem az S. Rt. mint a vállalkozási szerződésben megjelölt vállalkozó, hanem a C. Rt. volt. Miután a C. Rt. az S. Rt.-től faktorálási szerződéssel megszerezte az alperessel szembeni számlakövetelést, ugyanezen követelésekkel az S. Rt. már nem rendelkezhetett, a C. Rt. pedig - amely a vállalkozási szerződésnek nem lett alanya csak az abból eredő követelést szerezte meg - az alperes írásbeli hozzájárulása nélkül is jogosult volt az alperessel szembeni követelését tovább engedményezni, mert a szerződés a faktorált követelés engedményezését nem korlátozta.

- Helytálló döntést hozott a jogerős ítélet a beszámítási kifogás tekintetében is. A beszámítás általános szabálya - Ptk. 296.§-a - szerint a kötelezett a jogosulttal szemben a fennálló egynemű és lejárt követeléseit számíthatja be. A Ptk. 329.§ (3) bekezdése szerint nemcsak az értesítéskor fennálló követelések számíthatók be, hanem azok is, amelyeknek legalább a jogalapja megvolt az értesítéskor, akkor is, ha a követelés belőlük csak később keletkezett. Az alperes és az S. Rt. 2002. november 21-én állapodtak meg arról, hogy az S. Rt. az alperesre cedálja az alvállalkozókkal kötött szerződéseit, és ettől a naptól az alperes részére számlázhatják az alvállalkozók teljesítéseiket azzal, hogy a megállapodás előtti kötelezettségeikért továbbra is az S. Rt. felel az alvállalkozók felé. Amennyiben viszont az S. Rt. helyett az alperes teljesítene, akkor az alperes közvetlenül érvényesítheti az S. Rt.-vel szembeni igényét. Az alperes 24. sorszámú beadványában egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy azért keletkezett összesen 26,647.921 Ft összegű beszámítandó követelése az S. Rt.-vel szemben, mert az S. Rt. ígéretét megszegve nem fizette meg 2002. december 6-áig az alvállalkozóknak a 2002. november 22-éig teljesített alvállalkozói munkák ellenértékét, és helyette az alperes teljesített az alvállalkozók felé. Megállapítható tehát, hogy az alvállalkozói szerződésből 2002. november 21-éig esedékes tartozások tekintetében az alperes részéről tartozásátvállalás nem történt, tehát e tartozások tekintetében nem az S. Rt. jogutódjaként fizetett. Az alperes részéről a teljesítés a Ptk. 286.§-a szerint a kötelezett S. Rt. hozzájárulásával történt. Ennek

a megállapodásnak a következménye, hogy a kötelezettől megtérítést követelhet. A megtérítési igény jogalapját a 2002. november 21-ei megállapodás teremtette meg, ezért helyes a másodfokú ítéletben írt az a jogi következtetés, hogy a Ptk. 329.§-ának (3) bekezdése alapján a beszámítási kifogás előterjesztésének nem volt helye, ugyanis 2002. június 20-án - amikor az alperes a C. Rt. részére való faktorálásról értesült - még nem állt fenn a beszámítani kért követelés jogalapja.

Az alperes 3/A/16. sorszám alatt csatolta azt a C. Rt., az S. Rt. és N. G. készfizető kezes közötti megállapodást, melyet a preambulum szerint a 2003. december 5-ei és 8-ai egyeztető tárgyalások alapján 2003. december 8-án hoztak létre a felek, majd 2003. december 10-ei keltezéssel láttak el. E megállapodásban bár az S. Rt. törvényes képviselője vállalt különböző kötelezettségeket a C. Rt. felé a C. Rt. igényének kielégítése érdekében, azt alaptalanul állítja a felülvizsgálati kérelem, hogy önmagában e megállapodás megkötésére tekintettel megtérült a felperesnek az alperessel szembeni teljes követelése. A megállapodás 15. pontjában a C. Rt. kifejezetten fenntartotta magának a peres úton való igényérvényesítés jogát, nemcsak a készfizető kezessel, de az S. Rt.-vel és az alperessel szemben is arra az esetre, ha követelése e megállapodás alapján nem térülne meg, ezt a nyilatkozatot pedig a megállapodást kiegészítő okiratban az alperes kifejezetten tudomásul vette. A felperes módosított keresetében azért kérte csak 66,711.370 Ft tőkeösszeg tekintetében az alperes marasztalását, mert figyelembe vette a perbeli számlák alapján hozzá befolyt vállalkozói díjak összegét, azt pedig az alperes sem vitatta, hogy a felperes által elismert összegeken felül további teljesítésekre nem került sor.

Mindezekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta és az eredménytelen felülvizsgálati kérelmet benyújtó alperest a Pp. 270.§ (1) bekezdés és 78.§ (1) bekezdése alapján marasztalta a felülvizsgálati perköltségekben a felperes javára. A felperes ügyvédi munkadíj formájában felmerült felülvizsgálati perköltségét a jogerős ítéletben meghatározott fellebbezési perköltségekkel azonos mértékben állapította meg ÁFA-val növelt, de mérsékelt összegben a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2), (5) és (6) bekezdése alapján.

Budapest, 2009. január 6.

Salamonné Dr. Solymosi Ibolya s. k., tanács elnöke
Dr. Lőrincz Györgyné s. k. előadó-bíró,

Gyöngyösiné Dr. Gyügyei Klára s. k. bíró

A kiadmány hiteléül:

(Hajdu Mihályné)
bíróági írnok